

NIEUWSBRIEF ROLDUC - Jaargang 1969 / 31 / 10-11-2026

Het eerste artikel uit deze nieuwsbrief is om persoonlijke redenen vertrouwelijk.

De Nieuwsbrief Rolduc - Jaargang 1969 verschijnt periodiek ten behoeve van die oud-leerlingen van Rolduc, die in 1969 eindexamen hebben gedaan en ten behoeve van die oud-leerlingen, die tenminste drie jaar deel uit hebben gemaakt van deze jaargroep. Andere geïnteresseerden zijn ook welkom. Zij kunnen zich bij mij melden voor een gratis toezending.
Contactpersoon: Jo Kunnen / mail-adres: kunnen.j@kpnplanet.nl / mobiel: 06-53230446

Bokkenrijders en Louis Augustus

Op mijn artikel over de Bokkenrijders in de vorige nieuwsbrief (nummer 30) hebben diverse lezers gereageerd. Sommige lezers herinneren zich ook nog de lezing, die Louis Augustus over de Bokkenrijders op Rolduc heeft gegeven. Louis Augustus (1921-2013) was van 1946 tot 1965 leraar op Rolduc. Hij geldt als een serieuze en betrouwbare onderzoeker. Zijn standpunt was helder: 'De bokkenrijders hebben nooit bestaan; ze bestonden alleen in de hoofden van al te voortvarende schepenen en schouten. Alle processen waren een gevolg van een justitiële dwaling.' Math Dicker en Twan Geurts wezen me op hetzelfde artikel uit 1991, waarin hij zijn standpunt verduidelijkt. Het betreft het artikel:
Vervolgingsbeleid en procesvoering tegen de Bokkenrijders: het ontstaan van een waandenkbeeld. In: Publications de la Société Historique et Archéologique dans le Limbourg 127 door Louis Augustus.

Folterkamers
Twan Geurts weet zich ook nog een excursie naar Herzogenrath te herinneren. In het kasteel/stadhuis Burg Rode werden toen de ondergrondse folterkamers bezocht met alle martelwerktuigen, die indertijd gebruikt werden om de kopstukken van de Bokkenrijders aan het praten te krijgen. Het martelen was destijds een legaal onderdeel van het strafrechtelijk onderzoek. Veel gevangenen bezweken in de kerkers aan hun verwondingen nog vóór hun definitieve vonnis. Herzogenrath (destijds onderdeel van de Oostenrijkse Nederlanden) vormde samen met naburige plaatsen zoals Kerkrade en Landgraaf een van de belangrijkste brandhaarden van de Bokkenrijdersprocessen.

Bokkenrijders Genootschap
Math Dicker wees me ook nog op een artikel uit 1994 in Het Land van Herle. De opvattingen van Louis Augustus worden daar geplaatst tegenover de opvattingen van Anton Blok, die namelijk stelde, dat er wel degelijk georganiseerde roversbenden en geheime genootschappen waren.
Het debat over het wel of niet bestaan van de Bokkenrijders duurt nog steeds voort. Het huidige Bokkenrijders Genootschap presenteert beide opvattingen. Het genootschap merkt wel op dat veel Limburgse historici twijfelen aan het bestaan van georganiseerde Bokkenrijdersbendes. Hoe dan ook er is blijkbaar nog voldoende ruimte voor discussie en onderzoek. Catharina Scholtens, voorzitter van het gidsengilde van Rolduc, is ook bestuurslid van het Bokkenrijders Genootschap (https://bokkenrijders.com).

Tenslotte
In Valkenburg is op 13 november 1999 een plaquette onthuld, die de Bokkenrijdersprocessen in herinnering brengt. Het betreft hier geen verheerlijking van de Bokkenrijders, maar een herinnering aan een sombere periode van felle vervolgingen en het overmatig gebruik van de tortuur.
De plaquette bevindt zich aan de gevel van het voormalige stadhuis van Valkenburg, dat thans in gebruik is als streekmuseum. Op die plek stond vroeger het landhuis, waar misdadigers in afwachting van hun proces werden opgesloten en later berecht.

Swalmen / 4 november 2026

Mijn jaren op Rolduc waren de beste jaren van mijn jeugd!

door Jean Thijssen / *op Rolduc van 1966 tot 1970*

Uit diverse levensverhalen in deze nieuwsbrief blijkt, dat er in de jaren zestig van de vorige eeuw nog altijd jongens waren, die priester wilden worden en daarvoor naar het Kleinseminarie Rolduc vertrokken.
Bij mij was het ook zo, maar toch een beetje anders. Ik wilde graag missionaris worden. In Horst, waar ik opgroeide, kwam om de twee, drie jaar pater Hoogers naar huis. Hij was missionaris in Kameroen. Op zondag preekte hij dan tijdens bijna alle missen. Hij stond op de preekstoel met in zijn ene hand een primitieve inlandse speer en in de andere een manshoog kleurig schild, waarmee hij tijdens het preken enthousiast bleef zwaaien om zijn woorden meer verbeeldingskracht bij te zetten.

Eerst gewoon priester en daarna missionaris
Toen ik onze kapelaan Beerens, bij wie ik vaak de mis diende, vertelde, dat ik net als pater Hoogers missionaris in Afrika wilde worden, zei deze: "Een mooi beroep, maar dan moet je wel eerst gewoon priester worden. Daarna kun je dan missionaris worden". Wat Beerens met 'gewoon priester' bedoelde, wist ik toen niet. Maar voor mij was het helemaal duidelijk: Ik ga eerst gewoon priester worden.
Kapelaan Beerens bracht mij medio augustus 1966 naar Rolduc. Toen ik Rolduc zag, was ik als elfjarige plattelandsjongen enorm onder de indruk, overdonderd zelfs. Het hoofd van mijn lagere school in Horst en mijn vader waren van mening, dat ik, wanneer ik goed mijn best deed, héél misschien de mulo kon halen. Kapelaan Beerens en ik wisten wel beter.

De eerste twee jaren op Rolduc gebeurde er niets bijzonders
Eenmaal intern op Rolduc, hobbelde ik moeiteloos met de andere internen mee. Van het eerste en tweede jaar, herinner ik mij maar heel weinig. Waarschijnlijk, omdat er naast de alledaagse gang niets bijzonders gebeurde en ik alles deed wat van mij gevraagd en verwacht werd. Deze beide jaren waren, achteraf gezien, zeker de saaiste twee in mijn leven. In de klas ging het redelijk, ik kon niet mee met de beste, wel met de middelmaat. Of ik in het eerste jaar gebiecht heb, kan ik me niet meer herinneren; het zal wel, maar als ik toen al een zonde beleden heb, dan was die gelogen. Maar, daarmee had ik wél een échte zonde voor de volgende biecht.

Mijn roeping taande
Voor hoe lang mijn roeping precies standhield, kan ik geen exact tijdstip of een gebeurtenis geven. In het derde jaar echode de roeping nog maar heel in de verte na tot die ten slotte helemaal stilviel. Natuurlijk heb ik mij afgevraagd, waarom dat was. Niet toen, maar wel later. Wat ik wel wist en toen ook al zag, was dat de heren-priesters er niet al te gelukkig uitzagen en er niet al te opgewekt bij liepen. Ze stonden voor de klas, surveilleerden soms in de studiezaal en verdwenen 's avonds tot de volgende morgen op hun kamer. Voor gelovige katholieken, jongens met priesterambities, maar zeker ook voor de heren-priesters, waren de jaren zestig van de vorige eeuw, verwarrend. Met name het Tweede Vaticaans Concilie (1962-1965) zadelde alle katholieken op met de vraag: *Waar staan we? Waar gaan we naar toe?* Ik vertaalde dat toentertijd naar: *Ik zoek het zelf wel uit!* En dat heb ik ook gedaan. Waarschijnlijk was ik niet de enige die dit zo voelde en zo deed.
In deze tijd kreeg mijn roeping dus een behoorlijke knauw. Maar niet alleen hierdoor. Ik kwam volop in mijn pubertijd en ik liep overal meisjes tegen hun lijf. Een verder leven zonder 'vrouwen', in deze levensfase nog 'meisjes', leek mij vanaf toen niet écht meer haalbaar en voor mij zeker ook niet wenselijk.

Deze foto dateert uit 2012. Op de foto staan jaargenoten van Jean.

Bovenste rij van links naar rechts: Herman Stoelinga, Henk Muller, Piem Reiziger, Rob Wijnands, Jacques van de Port, Huub L'Ortije, Paul van Oppen
Rij daaronder vlnr: Frans Flecken, Jean Thijssen, Ruud Oostveen,
Rij daaronder vlnr: Huub Steinbusch,Leo Wals, Rollie Prevoo, Frans Werrij,
Rij daaronder vlnr: Hans Poort en Durk Blom..

Liefde voor lezen, taal en literatuur
Lezen was vanaf het moment dat ik kón lezen mijn mooiste bezigheid. Mijn moeder bracht me naar de bibliotheek in de kelder onder de Lambertuskerk in Horst, die op woensdag- en zaterdagmiddag open was. Daar stonden wel 'honderd duizend boeken' en tante Kitty was daar de bibliothecaresse. Op woensdag- en zaterdagmiddag was ik er om 13.00 uur en dan nam ik één niet al te dik boek mee. Dat las ik nog die middag uit en net voor het sluiten van de bibliotheek was ik weer terug om een ander dik leesboek en dik studieboek mee te nemen. Tante Kitty heeft mij de eerste twee keren gevraagd te vertellen, wat er in dat boek gebeurde. Sindsdien niet meer.
Deze liefde voor lezen, taal en literatuur, werd op Rolduc alleen maar versterkt en heb ik tot de dag van vandaag nog steeds. Hiervoor ben ik 'De Boer', de heer Leo Winand Wijnen, zeer dankbaar. Hij gaf mij soms stiekem boeken uit de toentertijd gebezigde Index Librorum Prohibitorum te lezen. 'De Boer' heeft mijn leven verrijkt en mijn blik op mijn eigen leven en de wereld verruimd. Naast het lezen is ook schrijven een passie geworden. Tientallen jaren was ik freelance-redacteur en -journalist.

Naar huis gaan viel me toen zwaar
Heimwee had ik zeker wel op Rolduc, maar naar huis gaan en thuis zijn viel me zwaar. Mijn moeder stierf een half jaar, voordat ik naar Rolduc ging. Zij begreep mij. Toen ik te kennen gaf priester te willen worden, zei zij: *Je moet altijd proberen dat te doen, wat je voelt.* Dit in tegenstelling tot mijn vader, die vond, dat ik het '*te hoog in mijn bol had zitten'*. De relatie met mijn vader was toen al afstandelijk en werd in de loop der jaren alsmaar moeizamer. Hoe het ook zij, mijn jaren op Rolduc waren de beste jaren van mijn jeugd.

Van meet af ging ik dus met tegenzin naar huis. In latere jaren maakte ik van elke gelegenheid gebruik om voortijdig of tussentijds naar Rolduc terug te gaan of niet naar huis te gaan, als dat niet per se moest. Ik logeerde dan bij externe klasgenoten. Gedurende de zomervakantie ging ik geregeld terug om bijvoorbeeld de planten in de serre en de dieren van de dierenclub te verzorgen of om brancardier tijdens de Zonnebloemweek op Rolduc te zijn.

Ik zoek het zelf wel uit
Tijdens mijn Rolducse jaren ben ik geworden en gevormd naar wie ik ben. Daar ben ik zelf heel content mee. En daar wil ik het graag mee (blijven) doen. Ik leerde er zelfstandig denken en om vrijheid voor mij en iedereen, soms tegen beter weten in, boven alles te stellen. Het logische gevolg van: *'Ik zoek het zelf wel uit!'* Dit leidde ertoe, dat mijn leven zeker niet altijd alledaags of in de lijn der verwachtingen liggend genoemd kan worden. Ik ging steevast mijn eigen weg, vanuit mijn gevoel, emoties en niet vanuit mijn verstand. Dit tot ergernis en frustratie van mijn vader.
Soms ging ik ook enorm op m'n bek. Ieder van ons is zeker eens gevraagd: Als je 'het' had geweten, had je 'het' dan anders gedaan? Nou, ik zeker niet, ik had alles wéér gedaan, zoals ik 'het' al eerder

gedaan had. We hebben op Rolduc een bijzondere en uitzonderlijke opleiding, jeugd en puberteit genoten, die iedereen van ons gemaakt heeft, of beter, heeft laten worden tot wie wij (wilden) zijn.

Eindexamen op het Thomas College in Venlo
Toen ik op zeventienjarige leeftijd Rolduc verliet, woonde ik nog enkele weken thuis. Maar dat ging echt niet meer, of beter gezegd, dat wilde ik echt niet meer. Ik ging op kamers boven een gezellig café in Venlo wonen. Ik werkte daar achter de bar en volgde tussendoor het Gymnasium Alpha op het Thomas College.
Dus ook hier gold*: Ik zoek het zelf wel uit!*

Foto: Jean Thijssen op een van zijn reizen

Het leger deed een beroep op me
In 1973 verliet ik met het diploma Gymnasium Alpha in mijn broekzak het Thomascollege. Wat ik daarna wilde gaan doen, wist ik toen ook niet direct. Ik was blij het Vaderland mij naar de Frederik Hendrik Kazerne in Blerick, aan de overzijde van de Maas, voor een rijopleiding ontbood. Vervolgens werd ik dertig kilometer verderop naar de NORTHAG-2ATAF op de NAVO-basis Rheindahlen bij Mönchengladbach naar de verbindingstroepen gestuurd. Vandaar reed ik - met mijn maat Sjors uit Pijnacker - in anderhalf jaar duizenden kilometers door heel West-Europa.

Een studie geschiedenis was niet mijn ding
Na mijn diensttijd trouwde ik in 1975 met Constance, die ik in Venlo had leren kennen. Samen met een bevriend en ook pasgetrouwd stel maakten we een huwelijksreis van vier maanden naar de Noordkaap voor de midzomernacht. In september 1975 ging Constance naar de Pedagogische Academie en ik naar Nijmegen om geschiedenis te studeren. Na twee jaren wroeten in het verleden wilde ik toch meer van het heden begrijpen; ik stopte met mijn studie. Ook bleek ik (nog) niet in de huwelijkse staat te passen. Het gevoel overheerste, dat ik op de verkeerde plaats was en dat het elders gebeurde. Ik belandde uiteindelijk op Mallorca. Daar werkte ik als portier/receptionist in diverse hotels. Ik sprak immers de talen van de toeristen, Frans, Engels, Duits en Nederlands en Spaans leerde ik er allengs bij. De rest van het jaar, na het vakantieseizoen, zwierf ik door Europa. Ook maakte ik reizen naar Israël, India, Pakistan en Indonesië.

Opnieuw getrouwd en gescheiden
In 1978 was ik weer terug in Nederland en trouwde ik met Melanie, die ik op Mallorca ontmoet had. Door het Arbeidsbureau liet ik me omscholen tot restaurantkok om mee in ons onderhoud te kunnen voorzien, zoals immers een echtgenoot en vader betaamt. In 1979 werd onze dochter Maja geboren. Zij woont met haar dochters Evy en Sophie in Hull in Engeland. Met Maja en Sophie en Evy heb ik altijd een goed contact onderhouden, ook nadat Melanie en ik in 1981 besloten om uit elkaar te gaan.

Altijd op weg, totdat…
Ik ging weer op weg en hoopte gaandeweg aan de weet te komen, wat ik nu eigenlijk en uiteindelijk wilde (worden). Voor het antwoord op deze vraag reisde ik naar Zuid- en Midden-Amerika. Op zeker moment wist ik het. Ik ging terug naar mijn ‘oude liefde’, de Nederlandse taal en literatuur. Ik besloot in Nijmegen Nederlandse Taal- en Letterkunde te gaan studeren. In 1989 stond ik daar met de bul in mijn hand. Inmiddels had ik in een Nijmeegse kroeg opnieuw Constance, ook een

grote liefde, ontmoet. We besloten om in 1988 nog een keer te trouwen. Inmiddels zijn we 38 jaar getrouwd. Met ons beiden komt het dus wel goed.
In 1989 werd onze dochter Lise geboren. Constance werkte als onderwijzeres in het basisonderwijs en ik ging als freelance-redacteur aan de slag en zorgde overdag voor onze dochter. Voor bedrijven, uitzendbureaus, volksuniversiteiten, maar ook privé gaf ik Nederlandse les aan anderstaligen. Ook stond ik soms illegaal voor de klas. Omdat freelance-werk geen vast inkomen garandeert, ging ik daarnaast ook taxi rijden.

Vanaf 2016 genieten we nog meer
Vanaf 2016 zijn Constance en ik beiden meer tijd aan het vrijmaken voor onszelf. Constance en ik reizen nu samen, alleen wel met meer planning vooraf en ook reizen we met iets meer comfort, want onze lijven vragen steeds vaker en uitdrukkelijker iets meer aanpassingen.
Onze favoriete landen zijn nu Ierland, Schotland, maar ook de Scandinavische landen, met name Noorwegen en bij tijd en wijle natuurlijk ook de meer zonnige kanten van de wereld. In het voor- en najaar wandel ik nog wel solitair en celibatair, weer alleen met mijn rugzak en nu ook wandelstok een à twee weken over Gods wegen. Dit is voor mij inmiddels een vertrouwde en belevende retraite in Gods natuur. Ik probeer op deze voettochten geen antwoorden op allerlei vragen te vinden of te krijgen, zoals vele anderen doen, maar ik hoop om eens geen vragen meer te hebben, geen antwoorden meer nodig te hebben, maar me alleen nog te verwonderen. Bij voorkeur wandel ik over de eeuwenoude, uitgesleten pelgrimswegen van de Camino in Spanje en Portugal naar Santiago de Compostella. De aankomst in Santiago en Finisterre stel ik voorlopig zo lang mogelijk uit. Aankomen is voor mij nog té definitief. Want, wat dan ...?

De cirkel is nu rond
Inmiddels ben ik nu al bijna 10 jaar met pensioen. Volgens mijn vrouw ben ik ‘eindelijk tot rust’ gekomen.
Ik houd me nu nog altijd bezig met mijn grote liefdes, mijn vrouw, de Nederlandse Taal in al haar facetten en mijn vier kleinkinderen. Verder ben ik actief voor het Literair Café Venray, de Raadselige Roos, het Letterkundig Centrum Limburg en PorTaal, het Open Podium voor Taal- en Letterkunde voor Venray en omstreken, het Venrayse weekblad en de lokale Omroep Venray.
Kortom, er is geen tijd meer om er nog eens vandoor te gaan. Ik ben nu eindelijk op de plaats waar het ‘gebeurt’. Het heeft even geduurd, maar alles was zeker de moeite waard. Voor mij geldt: de cirkel is heel mooi rond.

Foto: Jean Thijssen voor het Venrays Museum

Tot welke orde behoorde Ailbertus, de stichter van Rolduc?

In 1104 stichtte Ailbertus uit Antoing (nabij Doornik in België) de abdij Kloosterrade. Het was een gemeenschap van geestelijken, die nog geen vaste kloosterregel volgde. Men leefde weliswaar ascetisch, maar de groep was eerder een vrije kanunniken-gemeenschap dan een formeel klooster. Je kunt stellen, dat Ailbertus op Kloosterrade wel de spirituele basis regelde, maar niet de juridische of organisatorische structuur van een orde. Ailbertus behoorde dus niet tot een bepaalde orde.

Foto van Ailbertus op het voorplein van Rolduc

Zeven jaar zou hij op Rolduc wonen, voordat hij deze kleine kloostergemeenschap vanwege een ernstig meningsverschil met medebroeder Embrico verliet. Broeder Embrico was in 1106 met zijn vrouw en twee kinderen tot de gemeenschap toegetreden. Ailbertus vond het niet passend, dat broeders en zusters in één gemeenschap samenwoonden. Na zijn vertrek in 1111 ontstond er binnen Kloosterrade behoefte aan duidelijke regels voor het gemeenschappelijk leven, aan een kerkelijke erkenning en aan een stabiele structuur, die een verdere groei mogelijk maakte.
Ailbertus, die van rond 1060 tot 19 september 1122 leefde, zou dit zelf niet meer meemaken.

Abt Richer
Het was Richer, van 1111 tot 1122 de eerste abt van Kloosterrade, die rond 1119 formeel regelde, dat de kloostergemeenschap werd omgevormd tot een klooster van Augustijner koorheren. De Regel van de Heilige Augustinus was in deze periode populair voor kloosters, omdat deze regel een middenweg bood tussen monastiek leven en pastorale taken.

De Heilige Augustinus
Augustinus van Hippo (Algerije) leefde van 13 november 354 tot 28 augustus 430 na Christus. Hij was een christelijke filosoof, theoloog en bisschop uit Noord-Afrika. Alom wordt hij gezien als een van de belangrijkste kerkvaders van het westers christendom. Zijn werk vormt een kern van de latere Augustijner traditie. De Regel van Augustinus benadrukt een leven in liefde, eenheid en dienstbaarheid. Koorheren leefden zonder privébezit en deelden alle middelen met de gemeenschap.

De Orde van de Augustijner Heremieten
Kloosterrade werd door de keuze van abt Richer zo een klooster met een duidelijke hiërarchie, liturgische taken en een vaste leefregel. Zo groeide de Abdij Rolduc uit tot een tot een belangrijke abdij in het hertogdom Limburg. De koorheren kregen een sterke educatieve en pastorale rol. Tot de opheffing van het klooster in 1796 bleef de Augustijnse identiteit bepalend.
De Orde der Augustijnen werd officieel gesticht in 1256, toen paus Alexander IV verschillende groepen die volgens de regel van Augustinus leefden samenvoegde tot één orde, de Ordo Eremitarum Sancti Augustini (OESA), de moderne Augustijner orde.

Augustinuslezing heet nu Rolduclezing
De naam Augustinuslezing verwees tot voor kort nog naar de oorspronkelijke aanwezigheid van de Augustijnen op Rolduc; de nieuwe naam Rolduclezing verwijst vooral naar de locatie Rolduc.

Rolduclezing 2026

Elk jaar organiseert de Stichting Lève Rolduc een lezing, vroeger de Augustinuslezing genoemd, nu de Rolduclezing. Dit jaar verzorgde Jan Tjeerd de Faber, een oud-leerling van Gymnasium Rolduc (1968-1974), de Rolduclezing 2026.
De titel van de lezing van Jan Tjeerd de Faber, die in 1955 in Kerkrade is geboren, was: **Avonturen van een kinderoogarts op de barricade.**

Kinderoogarts
Jan Tjeerd is sinds 1991 kinderoogarts in het Oogziekenhuis Rotterdam. Tijdens de jaarwisseling 2002/2003 moest hij een driejarig jongetje aan een oog opereren, nadat hij daar een vuurpijl in had gekregen. Jan Tjeerd: "Het moment dat het jochie op mijn operatietafel lag, vergeet ik nooit meer. Er ging bij mij een knop om. Hier moet een einde aan komen, was meteen mijn gedachte.''
Vanaf dat jaar ging Jan Tjeerd een statistiek voor oogletsels als gevolg van consumentenvuurwerk rond oudjaar bijhouden.

Foto: Jan Tjeerd de Faber

Altijd dienst met de jaarwisseling
De meeste oogletsels (50%) als gevolg van vuurwerk doen zich voor bij nietsvermoedende omstanders, die naar het vuurwerk komen kijken. Zij, die onvoorzichtig vuurwerk afsteken, hebben zelf vaak letsel aan hun handen. Vooral jongeren zijn de dupe. Vanaf 1999 tot 2025 heeft Jan Tjeerd elk jaar rond de jaarwisseling nachtdiensten gedraaid. Op 1 januari van elk nieuw jaar was hij meestal de oogarts, die in het Journaal de cijfers van de vuurwerkslachtoffers in dat jaar mocht melden. Hij deed dan telkens een klemmend beroep om tot een consumentenvuurwerkverbod te komen.
In 2009 kwamen op initiatief van Jan Tjeerd alle oogartsen in Nederland met een motie voor een vuurwerkverbod. Het zou daarna echter nog vele jaren duren, voordat de politiek in actie kwam. Na een bezoek aan de oogkliniek in oudjaarsnacht sloot burgemeester Ahmed Aboutaleb zich aan bij deze oproep.

Zijn aanpak kan confronterend zijn. Bij een hoorzitting in de Tweede Kamer in 2012 stoorde het hem dat de kamerleden het A4'tje met foto's van bloederige ogen direct omgedraaid op hun tafel legden. "Dat is wat politici juist niet moeten doen: wegkijken!", zei hij. Bij een hoorzitting in 2015 bedrukte hij de blaadjes aan beide kanten met foto's, die aan duidelijkheid niets te wensen overlieten.

Vuurwerkverbod vanaf 1 augustus 2026
Vanaf toen kwam er binnen de Nederlandse politiek meer begrip voor de oproep van alle oogartsen. Toch zou het nog tot 2025 duren voordat de Tweede Kamer en de Eerste Kamer besloten tot een vuurwerkverbod via de Wet veilige jaarwisseling. Vanaf 1 augustus 2026 is dit vuurwerkverbod van kracht. Wie na deze datum nog vuurwerk in bezit heeft en/of afsteekt is strafbaar. De boete bedraagt minimaal 100 euro. Hopelijk komt er geen beleid van toch maar gedogen, want "gedogen kost ogen!"

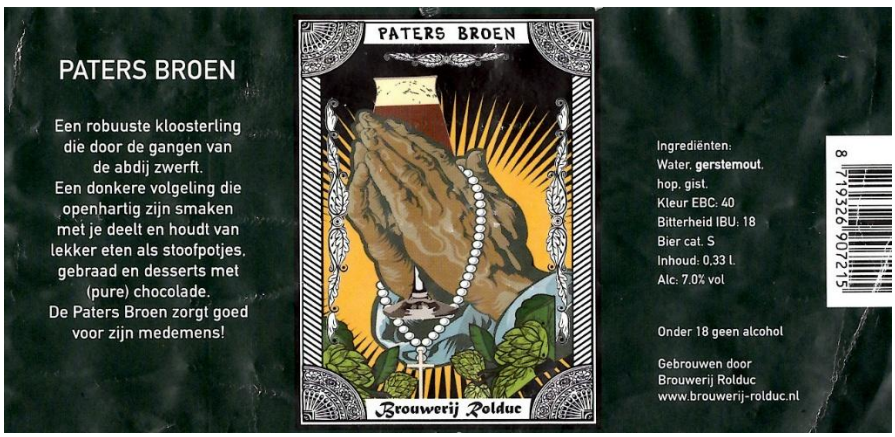
De verwachting van Jan Tjeerd is, dat door dit verbod het aantal oogslachtoffers minstens zal worden gehalveerd. Natuurlijk zullen er ongetwijfeld weer lieden zijn, die zich ‘deze Hollandse traditie’ niet laten afpakken en via internet en of in het buitenland consumentenvuurwerk zullen gaan kopen.

Nu met pensioen
Jan Tjeerd is sinds kort met pensioen. Met meer dan gewone belangstelling ziet hij uit naar de komende jaarwisseling. Jan Tjeerd: “Vuurwerk is het allermooiste, dat je kunt zien, maar het moet niet het laatste zijn, dat je kunt zien.” Hij hoopt, dat menige plaats bij de jaarwisseling een show van professioneel vuurwerk gaat organiseren, waardoor consumentenvuurwerk op termijn van zelf zal gaan uitsterven.

Gorilla’s uit de mist
Naast zijn werk als kinderoogarts had Jan Tjeerd ook nog een bijzondere bijbaan. Hij was door de dierenarts van Diergaarde Blijdorp gevraagd om oogarts te worden van deze dierentuin. Geheel pro deo heeft hij de afgelopen jaren menig dier met een oogprobleem geholpen. Hij liet tijdens deze lezing diverse dieren, die hij had kunnen helpen, de revue passeren: apen met staar of met een scheel oog, een leeuw, een pinguïn en zelfs een kabeljauw. ‘**Gorilla’s uit de mist’** noemde hij dit deel uit zijn lezing.

- -

Na afloop van deze lezing kon ik dit Rolducs bier in Nieuw Ehrenstein niet weerstaan.

Jo Kunnen

Het bijzonder levensverhaal van Harry Philipsen

op Rolduc van 1957 tot 1967

Graag wil ik me even voorstellen. Ik ben Harry Philipsen; in 1947 zag ik het levenslicht in Kronenberg, een piepklein gehucht aan de rand van De Peel. Mijn vader was koster-winkelier; hierdoor werd ons gezin, dat uit elf kinderen bestond, iedere dag beïnvloed door de kerk.

Rechts op de foto is Harry. Allemaal mooi gekleed met een wit hemd en een stropdas.

Roeping leidde me naar Rolduc

Als oudste van dit gezin kreeg ik roeping en mocht ik na de lagere school in 1959 naar Rolduc, het toenmalig kleinseminarie van het Bisdom Roermond. Op Rolduc ben ik gevormd tot de persoon, die ik nu ben. Na de periode Rolduc wilde ik nog steeds priester worden en ging ik op de Hogeschool voor Theologie en Pastoraat te Heerlen pastoraal-theologie studeren. Tijdens deze studie ontmoette ik Irene, een meisje uit Bombay (India), dat via de studentenpastor Harry Haas in Heerlen was beland voor een cursus theologie. Mijn priesterroeping was toen snel voorbij.

Met Irene getrouwd in Bombay

In 1974 trouwden we voor de wet in Heerlen en in januari 1975 sloten we het kerkelijk huwelijk in Bombay. Jaargenoot Frans Delahaye ging met ons mee en ging voor in de plechtige huwelijkssluiting in St. Anns Church. Dat was heel bijzonder.

Docent godsdienst en levensbeschouwing

Inmiddels was ik benoemd tot docent godsdienst/levensbeschouwing aan het Bisschoppelijk College Schöndeln in Roermond en het Bisschoppelijk College Echt. In 1977 deed ik met goed gevolg mijn doctoraalexamen pastoraal-theologie. Helaas verhinderde de toenmalige bisschop Gijsen mijn droom om als pastoraal werker in een parochie aan de slag te gaan. Bovendien kon ik niet uit Limburg weg, omdat Irene nog met haar studie pastoraal theologie bezig was. Daarom koos ik voor het docentschap, hetgeen in het eerste jaar best wel lastig was. Met hulp van enige bijscholing lukte het me toch om met plezier les te geven.

Eega's werden ook collega's

Irene en ik woonden aanvankelijk samen in een bovenwoning in Heerlen, maar in 1976 konden we in Echt een huis kopen, zodat ik niet meer heen en weer hoefde te reizen. Bovendien kon ik aan het Bisschoppelijk College in Echt een volledige baan krijgen. In 1979 studeerde Irene af als doctorandus Pastoraal-theologie. Een prestatie van formaat, omdat haar moederstaal Engels was en zij als migrant moest wennen aan de Nederlandse cultuur. Het was een gelukkige bijkomstigheid dat ze van huis uit katholiek was, waardoor ze sneller kon integreren. Samen kregen we in deze periode twee kinderen, een dochter Samantha en een zoon Willem-Bernard.
Doordat er aan het Bisschoppelijk College Echt een vacature godsdienst/levensbeschouwing was, werd zij aangesteld als docent en als geestelijk verzorger. En zo werden wij als eega's ook collega's. In 2011 ging ik met prepensioen en nam ik afscheid van het Bisschoppelijk College, inmiddels omgedoopt tot Connect College.

Kerkorgelmuziek als grote hobby

Mijn grote hobby was van jongs af aan kerkorgelmuziek. Op Rolduc kreeg ik al les van Nico Zeijen, een professioneel organist. Improviseren had ik me intussen zelf al aangeleerd, waardoor ik kerk-

liederen met gemak a vue kon begeleiden. Ik maakte van mijn hobby ook een beetje mijn beroep en werd achtereenvolgens organist aan de HTP-kerk, de Pius X parochie in Echt, de Munsterkerk in Roermond en de Landricuskerk in Echt.
Bij de laatste twee kerken functioneer ik nog steeds als organist. Recent ben ik ook nog organist geworden in de Lambertuskerk te Neeritter en dirigent van het gewestelijke Seniorenkoor in Ittervoort.
Ik verveel me dus zelden.

Foto: Harry bespeelt een orgel. Op Rolduc?

Ook politiek actief als raadslid en wethouder
Door mijn studie aan de HTP/UTP te Heerlen werd ik me er ook van bewust, dat ik de wereld mogelijk een beetje ten goede kon veranderen en dat de politiek hiervoor een middel was. In 1980 richtten wij met een paar mensen de Partij van de Arbeid in Echt op. Zes jaar later werd ik gekozen als raadslid voor de gemeente Echt en in 1990 werd ik tot wethouder benoemd. Dit wethouderschap zou ik tot 1998 vervullen. Ik had de portefeuilles Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening, Milieu, Grondbeleid en Kermiszaken.
Met veel plezier en groeiende deskundigheid heb ik dit werk gedaan, aanvankelijk parttime (met nog een lestaak aan het Bisschoppelijk college) en later full time, toen de gemeente fuseerde met de voormalige gemeente Susteren. In 1998 werd ik niet meer als wethouder gekozen door intriges binnen een partij, die zelf een wethouder wilde leveren. Ik ben wel nog tot 2016 raadslid gebleven met als bijzondere functie plaatsvervangend voorzitter van de Raad.

Muziek houdt me overeind
Op 27 november 2023 overleed mijn lieve vrouw Irene aan nierfalen. We hebben samen genoten van ons leven, van onze kinderen en van elkaar. Helaas is zij er niet meer; in mijn herinneringen en in mijn hart leeft zij voort. Zij heeft niet meer mogen meemaken, dat er een kleinzoon werd geboren die nu ruim één jaar oud is. Dit is voor mij een grote blijdschap en als het even kan, rij ik naar mijn zoon Willem-Bernard en zijn partner om even mijn kleinzoon te knuffelen.

Ik ben blij dat ik als weduwnaar de muziek in mijn leven heb als doel en zingeving. Hemel en aarde zullen vergaan, maar de muziek blijft bestaan!

Ik groet u allen hartelijk.

- -

Kerstmarkt en Lumina op Rolduc

Dit kaar keert de Kerstmarkt terug op Rolduc (www.kerstwereldkerkrade.nl). Ook Lumina Rolduc is eind 2026 weer te aanschouwen (www.luminarolduc.com). Kijk op hun website voor meer informatie.

Op 9 en 10 oktober 2026 vond op Rolduc een algemene reunie plaats. Er waren circa 60 deelnemers, een 30-tal minder dan in 2024. Deze groepsfoto is gemaakt door Pierre Snijders.

- -

De Hendrix Stichting

De Hendrix Stichting is op 25 oktober 1973 opgericht door Jan Hendrix (1932-2005). Jan was gedurende zijn hele leven priester in het bisdom Roermond. Zijn vader stond aan de wieg van de Veevoederfabrieken in Boxmeer. Het kapitaal, dat Jan van zijn vader erfde, wilde hij niet voor zichzelf houden. Daarom richtte hij de Hendrix Stichting op met het doel *'de behartiging en stimulering van pastorale activiteiten en projecten in Limburg.'* Sedertdien ondersteunt deze stichting naast pastorale en diaconale projecten ook maatschappelijke, culturele en wetenschappelijke activiteiten, zeker wanneer deze kleinschalige activiteiten van betekenis zijn voor kwetsbaren in onze samenleving.

Wellicht ook subsidiemogelijkheden voor u?
Ongetwijfeld zijn er veel lezers actief in allerlei projecten in de Provincie Limburg. Misschien komen deze projecten wel voor een ondersteuning door de Hendrix Stichting in aanmerking. Voorbeelden van projecten/activiteiten, die onlangs door de Hendrix Stichting zijn ondersteund zijn: Werkgroep vrouwen met pit, Caritas 045, projectkoor voor ouderen, renovatie van een buurtcentrum, de inrichting van een stilteruimte, het opknappen van een kapel, een kinderproject in een AZC, de start van een diaconiegroep, de oprichting van een eetcafé voor eenzame ouderen.

Kijk eens op de website van de Hendrix Stichting (www.hendrixstichting.nl). Sedert 2016 ben ik penningmeester van deze stichting. Mocht u nog vragen hebben, stuur mij gerust een mail.